

Herrer ville se, ud paa at bestemme Omfanget af den Jagtret, der tilkommer Jordbrugeren. Det er muligt, at enkelte Medlemmer her ville finde, at Affattelsen af Slutningen af Paragrafen er bleven noget tung, men det har ikke været Udvalget muligt at finde en anden Affattelse, naar man ikke vilde foretage Forandringer i, hvad Udvalget maa anse for at være den gjældende Ret fortiden. Det ligger nemlig i, at det for Tiden ganske vist kan anses for at være ialfald tvivlsomt, men jeg tror dog, at det almindeligt i Systemerne anses for at være den rette Fortolkning af Loven at antage, at Brugeren ikke er berettiget til paa sin Mark ved Hjælp af Skydevaaben at dræbe Eldere, Maarer og Bæfeler; det er som sagt den Fortolkning, der almindeligt opstilles, og naar man ikke vil forandre Noget dert; bliver det nødvendigt at affatte Paragrafen saaledes, som er ffet; derimod ville De Herrer se, at i sin Gaard og i sin Have er det ogsaa efter Paragrafen enhver Bruger tilladt paa en hvilken som helst Maade, altsaa ved Sæer, Fælder og Skydevaaben ikke blot at dræbe Eldere, Maarer og Bæfeler, men ogsaa Ræve. Jeg tror som sagt, at den Affattelse, her har fundet Sted, er stemmende med det, som af de Retslærde i Almindelighed anses for at være den gjældende Ret. § 3 er optagen efter Bestemmelsen i Forordningen af 20de Mai 1840 § 13, dog maa jeg gjøre opmærksom paa, at der i denne Paragraf findes endnu en Bestemmelse, som tillader Brugeren at fange mindre Fugle, navnlig Sangfugle, dog ikke ved Hjælp af Jagtnet. Denne Bestemmelse var imidlertid i en meget væsentlig Grad forandret allerede ved Loven af 30te Januar 1861, der overhovedet forbød at fange og dræbe disse Fugle i Tidrummet fra 1ste Februar til 1ste November, og Udvalget har været enigt om, at der overhovedet var al Anledning til at se at hæmme denne Fangst af mindre Sangfugle. Ved de Fredningsbestemmelser, som Udvalget foreslaar, ville disse Fugle allerede være fredede i Tidrummet fra 1ste Februar til 12te September, og derved vil allerede være opnaaet overordentlig meget, men Udvalget har ikke fundet det betænkeligt at gaa endnu

videre, og i det Hele taget til enhver Aarstid at formene Leiere og aldeles Uvedkommende Fangst af denne Slags Fugle; thi det er en bekjendt Sag, at der navnlig i Kjøbstæderne og deres nærmeste Omegn drives et helt Rælingsbrug med Fangsten af denne Slags Fugle. Det er paa den Maade, at f. Ex. her ved Kjøbenhavn i de senere Aar alle Rattergale ere forsvundne. Man havde i tidligere Aar en stor Mængde Rattergale her i Kjøbenhavns Nærhed omkring ved Søerne; der lader sig undertiden ved Foraarsstide endnu en enkelt Rattergal høre, men det varer ikke mere end nogle faa Dage, saa er den forsvunden og fangen ofte af Leiere eller Fjolk, som ikke have nogen som helst Net til Fuglefangst, men fange dem paa offentlige Veie og Stier, og det er Fjolk, som gjøre en Industri af at sælge dem. Saavidt jeg har hørt, drives der en ikke ubetydelig Handel med Rattergale og andre danske Sangfugle særlig til Tydskland af disse Fjolk. Udvalget tror, at der er al Anledning til at frede saavidt muligt disse smaa Fugle, som, kan jeg sige, i saa høi Grad bidrage til at forffjonne Dyholdet i vore Stove om Sommeren, og har derfor ment, at man kunde lade det blive ved den Bestemmelse, som her er optagen i § 3, og endvidere at optage i § 15 en Bestemmelse, som forbyder Enhver uden særlig Hjemmel at befatte sig med Fangsten af disse Fugle. § 4 er optagen efter Loven af 25de Marts 1851 § 13 og gaar ud paa at beskytte Jordbrugerne mod den Skade, som forvoldes dem af Kronvildt og Daavildt. Den Bestemmelse, der nu findes, vil jo være de fleste af de ærede Medlemmer fuldstændig bekjendt. Her er imidlertid i denne Paragraf optaget en ny Bestemmelse, som angaar Raavildt. Der er nemlig i Udvalget blevet gjort gjældende, at der i visse Egne af Landet for Tiden findes en meget stor Raavildtstand, og at det i vanskelige Vintre, i de saakaldte Søvintre, hvor Vandet staar paa Vintersæden, undertiden kan blive Tilfældet, at Vintersæden bliver meget stærkt nedtraadt af Raavildtet. Man har derfor troet, at man under saadanne Forhold kunde indrømme Brugeren en lignende Besøttelse som den, han har overfor Jagteieren,